

Промовляння Самотній

Андрухович Юрій Ігорович

...і хоча все золото світу не варте твого мізинця
і тільки для тебе жовто горять сьогодні сади
губи твої холодні наче прозорі вінця
яких ніхто не торкався прагнучи світла й води

губи твої неспиті а все ж таємниця квітки
сповита в них і забута допоки живеш сама
вона проросте крізь тебе ніби крізь чашу звідки
солонко й тлінно пахне цвітом і тілом п'ятьма

несеш отак мов клейноди а може клеймо дівотцтво
ось його зимне плесо між двох берегів як між пут
поки з лози постанеш уже не вином а оцтом
скільки ключів назавше квітку в тобі відімкнуть

і так прочуваєш того хто з милості чи з наруги
злетить на тебе й розтане в чадні долини безсонь
ввійде в твою кров і шкіру тебе народивши вдруге
і лишить губам болючий незнаний новий вогонь...

Постійна адреса: http://ukrlit.org/andrukhovych_yurii_igorovych/promovliannia_samotnii